

DOSSIER
DE PREMSA

NOVA I
CURIOSA
RELACIÓ

EXPOSICIÓ
COL·LECTIVA

A CURA D'ALEXANDER ARILLA,
DAVID RICART I JULIA ZAPATA

PRESENTACIÓ

Les dues exposicions que presentem avui aposten per posar en relació processos, memòries i persones que tenen en comú les ganes de mirar-se. Aquí hi trobareu exposicions col·lectives, residències curatorials i d'investigació, poetes que conviuen i que mostren les intimitats dels seus processos creatius, investigacions sobre l'amistat i les primeres avantguardes i com aquests elements transformen fenòmens creatius...

Nova i curiosa relació i L'ull de veure aparicions responen a la idea de posar la mirada al centre, no la cosa. Des del Centre de les Arts Lliures volem generar els espais i el temps per observar. Per observar el procés creatiu, la memòria i el llegat. Per observar-nos. La mirada, com la memòria, és individual i col·lectiva alhora, és construïda i és relacional. És d'aquesta manera que travessem miralls: posant-nos en relació a través de les mirades.

Maria Canelles
Co-direcció. Arts visuals i textuais

NOVA I CURIOSA RELACIÓ

(PROGRAMA D'INVESTIGACIÓ CURATORIAL)
UNA EXPOSICIÓ COL·LECTIVA QUE REFLEXIONA SOBRE
LES FORMES CONTEMPORÀNIES DE FER CURADORIA

El Programa d'Investigació Curatorial neix d'una necessitat de reivindicar noves formes de fer curadoria

El Programa d'Investigació Curatorial (P.I.C.) és un programa que sorgeix en col·laboració amb la Sala d'Art Jove i que s'articula al voltant d'un equip d'artistes i comissaris independents que treballen físicament al Centre de les Arts Lliures en un procés de recerca curatorial. Aquest projecte, coordinat per la Sílvia Galí, té com a objectiu principal realçar el llegat artístic i cultural, relacionant-lo amb la creació i el pensament contemporanis. Alhora, és un procés d'investigació obert a disposició de noves generacions d'artistes i comissaris independents.

L'edició d'enguany, formada per l'Alexander Arilla, en David Ricart Andreu i la Júlia Zapata i coordinada per la Sílvia Galí, de mediació del Centre de les Arts Lliures, consisteix en una activació i relectura de l'exposició *La invisibilitat del Dau. Enric Tormo, impressor i fotògraf* de marcat to històric i documental, per tal d'estirar el fil de la memòria i resseguir-lo fins a la creació contemporània. Conceptes com la relació, l'amistat i la creació col·lectiva ressonen en aquesta edició com ecos de l'antic taller analògic d'Enric Tormo, un lloc de trobada entre amics artistes de les segones avantguardes catalanes. Ens situem, des de i amb la memòria, en un nou escenari de trobada contemporània, un taller 2.0.

L'equip del P.I.C. ha treballat in situ durant els darrers set mesos a l'espai expositiu que albergava l'exposició sobre Enric Tormo, ara reconvertit en un lloc de creació i d'investigació artística i curatorial. Les reunions ocorren en horari d'obertura al públic, per tal de fer poroses les fronteres entre exposar, mediar i investigar, com un experiment de recerca oberta, la construcció d'un lloc de treball compartit, un lloc d'amistat, de trobada, accessible a nous discursos i recorreguts.

Nova i curiosa relació, la primera mostra del P.I.C., reflexiona sobre conceptes com la col·lectivitat, el joc i l'espectador, com peces d'un gran engranatge de relacions: personals, espacials i conceptuals

Inspirades per l'amistat que vincula els integrants de Dau al Set i pel taller d'Enric Tormo, que els acollia, l'equip del P.I.C. donem voltes a les relacions que ocorren en un espai, com si fos el tauler d'un joc. *Nova i curiosa relació* planteja la creació

d'un taller 2.0 on reunim diversos artistes perquè ens ajudin a construir aquest espai-joc, consistent a trobar les pistes fins a sortir d'una habitació. En diem taller 2.0 perquè no l'entendem tant com un espai físic, sinó com un sistema que ens interrelaciona. Així, a prova de buscar-ne la sortida, esperem que les participants entrin a habitar la nostra nova i curiosa relació.

El títol d'aquesta exposició prové d'una portada de la revista de *Dau al Set*, que utilitza un box medieval pertanyent a la col·lecció particular d'Enric Tormo. Una manera de relacionar-nos amb la memòria de l'avantguarda, i de situar-nos en un diàleg intergeneracional. Alhora, la paraula "relació" esdevé una peça-engrenatge des d'on entendre la metodologia i les decisions curatorials que s'han pres durant el procés.

Aprendre a relacionar-nos entre nosaltres va ser necessari per tal de generar un equip de treball des de zero. Alhora, la decisió de fer una exposició col·lectiva fou una forma d'establir relacions entre artistes contemporanis, tot generant un espai de trobada i de treball des d'on compartir les nostres pràctiques artístiques. Entendre el propi museu com un propulsor per a la creació i, sobretot, per a l'encontre, i no sols per a l'exhibició.

Finalment, la relació entre peces, aparentment inconnexes, s'entenen totes des de l'idea de sistema, tal com un joc de pistes, un roomescape que proposa camins possibles d'interpretació de l'exposició. La nostra mirada com a comissaris i artistes en proposa de probables, però no n'esgota els possibles. A partir d'ara serà l'espectador, actiu i passiu alhora, el que treballi aquesta inesgotabilitat.

Un programa públic i de mediació que acompanya 'Nova i curiosa relació', amb activacions periòdiques de les peces i vinculat a un centre educatiu d'educació primària: l'Escola Octavio Paz

Nova i Curiosa relació és una exposició que s'encén i s'apaga, com una màquina viva, o un sistema orgànic. Les activacions de les peces, on les relacions entre elles agafen sentit, es faran de manera periòdica a partir d'un programa públic consistent en una visita guiada en forma de roomescape i una acció artística concreta. Podreu consultar tota la programació al web i a xarxes.

Al programa públic se li suma també un programa de mediació, el programa Variacions. Aquest programa de mediació té la intenció de fer dialogar el món cultural amb el món educatiu, tot apropant el llenguatge artístic contemporani a les aules. Alhora, l'escola vinculada, en aquest cas l'Escola Octavio Paz, participarà de l'exposició tot re-interpretant-la, variant-ne els continguts i afegint

noves intervencions. Els resultats de la col·laboració es mostraran tant a l'escola com al Centre de les Arts Lliures.

La curadoria. Una mirada de moltes

Aquí tots els artistes, vius i morts, que formen part de l'exposició.

Comissariat

Júlia Zapata (Barcelona, 1995) es va formar en Belles Arts a la Universitat de Barcelona l'any 2020. Seleccionada per Sense Títol 2020 i becada per la Sala d'Art Jove en la categoria de producció amb Trash, se serveix de la poètica per abordar les representacions culturals des d'una perspectiva crítica i situada alhora que investiga els híbrids entre l'exposició i el relat, el material i el virtual, el dins i el fora de la sala d'exposicions i de la mateixa pràctica artística.

Alexander Arilla Velázquez (Badalona, 1991) es va formar en Belles Arts i va realitzar el PEI al Macba, on va treballar com a educador durant tres anys. Durant el 2021 ha estat artista resident a la Fabra i Coats per Sant Andreu Contemporani, i becat en producció a la Sala d'Art Jove amb el projecte *Homenaje a tu voz*. Durant l'estiu, juntament amb Cabaret Internet, van realitzar un podcast per encàrrec d'ArtNou per cobrir l'esdeveniment. La seva pràctica se centra en la potencialitat política d'allò quotidià. L'interessa allò íntim i privat però també l'immediat i visceral.

David Ricart Andreu (Vilanova i la Geltrú, 1989) es va formar en arts gràfiques i autoedició a l'EMAiD i graduar en disseny gràfic i comunicació visual a la universitat BAU. També és soci de la cooperativa de comunicació l'Apòstrof. Becat en producció a la Sala d'Art Jove amb el projecte *Collir i fer ampolles*. La seva pràctica gira entorn de la paraula gràfica i l'experimentació material per obrir relats poètics.

Artistes

Alba García i Allué (Barcelona, 1997) és una artista multidisciplinària que tracta la qüestió del relat construït entorn del cos i dels vincles que consegüentment se'n generen. Treballa nous imaginaris plàstics propers a un cos plural, mutable i depenent. Formada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i de València i en dramaturgia per l'Ateneu Barcelonès. És resident a La Escocesa i ha gaudit d'estades a altres centres com al Kunststiftung Baden-Württemberg (DE), a Homesession i a Ca la Dona (ES).

Paula Vilageliu Porlein (Barcelona, 1998) és graduada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona (2021), i ha estat becada l'any 2020 per estudiar a la

Universität der Künste de Berlín. Planteja el seu treball artístic des del concepte i el discurs com a pilars de la creació, i materialitza les seves propostes a través de múltiples disciplines, principalment l'escultura i l'acció. Gran part de la seva obra gira a l'entorn del treball amb el cos, les seves capacitats motrius i físiques, i posa èmfasi en la relació que aquest crea amb tot allò que l'envolta.

Eladio Aguilera (Sevilla, 1995) ha rebut premis i residències com les beques Barcelona Crea '22, Ayudas Injuve '21 o Sala d'Art Jove '21, entre d'altres. Des de 2017 ha realitzat nombroses exposicions individuals i col·lectives a països com França, Eslovàquia, Portugal o Espanya. Des de 2019 també ha desenvolupat projectes de comissariat a Diamètre15 a la Tour Orion de París, TheOthersArtFair a Torino, la Fundació Joan Brossa – Centre de les Arts Lliures a Barcelona amb Els ulls del paisatge, ChezKit a Paris o el projecte específic TORO al Bar del Toro del Raval de Barcelona.

Mar Reykjavik (Sagunto, 1995) S'ha format en el Màster en MasterLav 'Laboratori de creació audiovisual contemporània' i és graduada en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València. El seu treball s'ha pogut veure a espais a nivell nacional com Galeria Rosa Santos, IVAM, Fundació La Posta, Pols, La Gallera, Octubre CCC i el Muvim a València; CA2M, La Casa Encendida, Storm And Drunk, Cineteca de Matadero a Madrid, Galeria Angels Barcelona, Centre Cívic Can Felipa, Zumzeig Cinema a Barcelona, Fundación Bilbaoarte o El Respiradero al País Basc, Da2 Artium a Salamanca, Centro José Guerrero a Granada, COAC a Tenerife i internacionals com Spacio Franco a Palerm, SupermarketArtFair a Estocolm o el Centro Cultural el Recoleta a Buenos Aires.

Joan Brossa (Barcelona, 1919–1998) fou un poeta en el més ampli sentit del mot ja que va produir poesia de tota mena en un acte de llibertat creativa. A la vegada, el seu afany col·laborador el va dur a explorar nous horitzons, a realitzar projectes ben diversos amb altres artistes i a interessar-se per tot allò que escapés de la paraula escrita. A banda de la seva producció literària, la producció plàstica de Brossa es va poder veure en nombroses exposicions i retrospectives com la de la Fundació Joan Miró de Barcelona (1986), el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía de Madrid (1991), el Palau de la Virreina de Barcelona (1994), l'Institut Valencià d'Art Modern de València (1997), la Fundació Joan Miró de Barcelona (2001) o el MACBA (2018), entre d'altres. En l'àmbit internacional, cal remarcar la presència de Brossa a l'Art'20 de Basilea (1989), a les biennals de São Paulo (1994) i de Venècia (1997), i les exposicions individuals a Munic (1988), Nova York (1989), Ceret-Cotlliure (1990), Houston (1990), Londres (1992), Marsella (1993), Malmö (1993), París (1995), Kassel (1998) i Mèxic i Monterrey (1998), entre d'altres. Compta amb una fundació al seu nom que té la missió de treballar pel seu llegat i relacionar-lo amb noves generacions de creadors.

Enric Tormo i Freixes (Barcelona, 1919–2016) fou impressor, gravador artístic, editor, fotògraf, pedagog i museòleg sempre a l'entorn de l'art, del llibre i de les arts gràfiques a Catalunya. La seva amistat, primer amb J. J. Tharrats —durant la Guerra Civil—, després amb Joan Brossa i Joan Miró, i més tard amb tots els components de l'antigrup Dau al Set, fou molt rellevant. Tormo va saber plasmar, com a tècnic gràfic, l'art d'aquests creadors i d'altres joves artistes, com ara August Puig o Ramon Rogent, per exemple. Amb tots ells compartia el gust pel gravat popular, per la tipografia, per l'amistat com a coneixement, per la llengua catalana i per l'antifranquisme.

Blanca Miró Skoudy (Barcelona, 1987) és artista visual. El seu treball abraça el dibuix, el disseny, l'escultura i la direcció d'art. Ha participat en diverses exposicions col·lectives en institucions com l'Àmbit Galeria d'Art a Barcelona (2019); la Royal Academy of Arts a Londres (2016); o la Galería Alegría de Madrid (2013). La seva obra ha estat destacada a Vogue Espanya, Vice Magazine i la Galeria Saatchi. Alguns dels seus projectes més recents inclouen el disseny del vestuari i l'escenografia per a la peça de ballet DANCING FORWARD de la Royal Swedish Opera al 2019.

Noela Covelo Velasco (Pontevedra, 1994) ha exposat a La Biennale du Réel, a la Data Rhei de París (2017), al Museo de Pontevedra (2019), a Àngels Barcelona per a Loop City Festival (2020) i per a la Xarxa Transversal del Museu de Tortosa (2022). Ha col·laborat amb altres artistes del context com Julia Rubies al Mercat de les Flors.

Martí Ribas i Rossell (Barcelona, 1998) és un artista sonor interdisciplinari. El medi sonor és una part fonamental del seu treball. A través de la interacció de l'espectador amb les seves instal·lacions genera espais de joc acústics que trenquen la barrera espectador-obra d'art. Replanteja l'ús d'objectes quotidians i convida a ocupar l'espai expositiu utilitzant el so com a agent de socialització.

CRÈDITS

Comissariat: Alexander Arilla, David Ricart Andreu, Júlia Zapata

Nova i curiosa relació compta amb peces i participació d'artistes vius i morts: Noela Covelo, Daniel Moreno, Martí Ribas, Alba Garcia, Joan Brossa, Paula Vilageliu, Mar Reykjavik, Enric Tormo, Blanca Miró i Eladio Aguilara.

Agraïments: Aitor Quiney; Eva Paia, Marina Ribot Pallicer i Angelica Tognetti (pli-é collective); Curro Vazquez

Una producció del Centre de les Arts Lliures de la Fundació Joan Brossa